

שני צבוקים באכה את

בית במצב טוב

שתיה מצורפת לכל וילה ותהנה חלק בלתי נפרד ממנה. המימרא התלמודית: "איהו עשיר? זה שבית הכסא סמוך לו לשולחנו", תפנה את מקומה למימרת רסן: "איהו עשיר? זה שבית הקברות סמוך לו למיתו". למימוש מימרה זו מוכנים להווי את הבתים כה ש בית הקברות ישרע בדיוק מתחת לחדר השינה.

בתוספת כספית קטנה, אפשר יהיה גם לרצף שביל מהבית אל בית המנוחות, ש יקצר את מיעד ההליכה ביותר מ-90%. אם נקח בחשבון שדרך הלחיה ממוצעת, מרחוב דובנוב לתל-ברוך, אורכה יותר מ עשרה קילומטר, וזה אומר ביובו של שעה (אם אין תחרות כדורגל באמצע), הרי ש מחיר השביל המרוצף הוא די משתלם, בטוח ארוך.

צידה רוחנית לדרך

הקטר שרק והרכבת יצאה בדרכה לחיפה. הנוף ברח מבעד לחלון כמו משוגע, ואני נזכתי פתאום ששכחתי לקחת אתי ספר או תשבצון. שעה ועשר דקות של שיעמום אינם סכוי מעודד בשביל אדם שהולך ל סדר משהו בעיר של אבא חושי. הסתכלתי סביבי לחפש פתרון, והנה מה רואתי עיני? איש יושב וקורא ספר, והמושב לידו ריק. תפשתי מיד את המקום הריק, כשעיני פוד לות ימינה וקוראות בגנבה את הספר: ...השריף גתן מעל סוסו על גחיתו החמה עדיין של מאק, שהכדורים נקבוהו ככברה. "בחור טוב היה, לעזאזל, אף על פי שהיה טובא לשכרה ונטפל לנערות ב סאלון של מקינבארה", סינן מבין שיניו. "בחור טוב היה", הסכים עמו צירלי, "חבל על דאבדיו. נצרך לנקום את דמו כמו ש נקמנו את דמם של רובי, פנייהסוסי, של אובריאן, של שני האחים אוקונור, של הכומר סינדון, של העלמה גוליה, של התאומים, של טום מקקי, של גימי ה ינוקה, של מרלון, של טימוטי ברי, של משפחת פליק, של האינדואני, של גיוני סמולי ושל הזמר הנודד פרנקי".

"שכחת את השמן הקרח הזה, מה שמו?" "אתה מתכוון לגרי קו?" קנה של פלדה קרה ננצעה בין צלעותיו, וקולו של השריף לחש: "ידיים למעלה, צירלי, גם תורך הגיע. זרוק את האקדוח! לפני שהשריף הספיק להתאושש מהפתאו מיות שבהתנהגותו של צירלי, היה כבר אק דחו של זה מכון ישר ללבו: "כלב מזוהם! קרא בבזו כלפי השריף. "אילו הייתי יודע שזה אתה, הייתי מזמן מסיר את המסחה מעל פני. התנועה הכי קלה ואני... העמוד נגמר. האיש הושיט יד להפוך את הדף והנה חרקה הבלמים וקול מבקר הכר טיסים צעק: "נתניה! נתניה! שכני קפץ ממקומו. בתנועה פתאומית סגר את הספר, תקע אותו לכיסו וירד מהרכבת בלי להש איר אחרי לא עקבות ולא טוף סיפור.

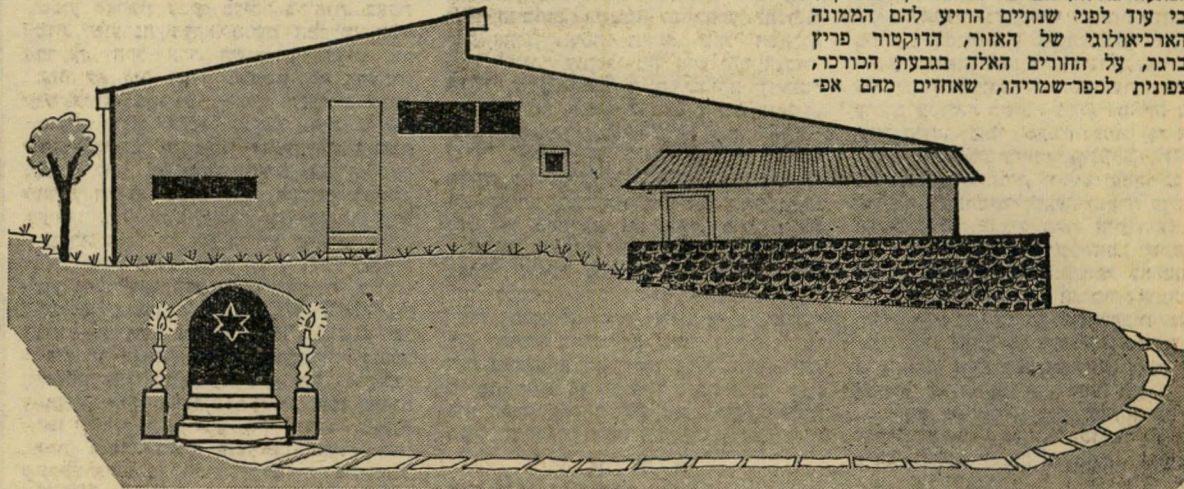
כה אמר טוסבואהינדי

כל ישראל ערבים זה לזה אבל איש אינו פורע את השטרות.

אחות דורות: למעלה בונים וילות מפוארות ושרים "הבו לבנים" ולמטה מציצים מתוך הקבר הרומאי והעתיק, שברי חרם, קורי עכביש ועצמות של מת

את פרצופם, אבל מיהרו לכסות אותם ב חול, לפני שיגלה אותם שרהחקלאות. יתכן אמנם שהפירות יסודיות יותר היו מגלות עוד כהנה וכהנה, אך איאפשר היה להפסיק סתם כך את עבודת הבנאים של השיכון, ולפנות את הגבעה מהבניינים שכבר הספיקו לצמות. כיוון שאיאפשר להפריע לבניית השיכון, החלה לצמות אחות דורות מפליאה: למעלה מערבלים את הביטון ומכופפים ברזלים תוך כדי שירת הבו לבנים, אין פנאי לעמוד אף רגע — ולמטה חורקת עצם של אכה, שמת לפני למעלה מאלף שנה. למעלה מובילים

שים וטוריות. צוות החופרים, בפיקוחו של הדוקטור ברגר, גילה מיד שהחור הי אפל אינו אלא פתח בתיקרה של מערת קבר רומאית, מהמאה ה-3 לספירה. היטוט נוסף בקרקעית המערה חשף אולם מרכזי, וסביבו שני כוכים מקושטים מהסוג הנקרא ארקו זוליוס. כוכי הקבורה היו ריקים, בלי הסארקופאגים. אך לעומת זאת נמצאו בהם שביריחרסים מהתקופה הביזנטית, שהעלו את הסברה, שהקברים שימשו בתקופה מאו חרת יותר גם מתים חודשים. לאור המימצאים האלה, איאפשר היה לומר שהתגלית היא עולמית, מפני שמצי

מראה הוילה המושלמת: מערת הקבר הפרטית מתחת לחדר השינה. השביל מקצר את דרך החלוויה.

חצץ במריצה — ולמטה, מתחת לרגליים ממש, מנקים ארון מתים מקורי עכביש. ו זה עדיין לא כלום לעומת מה שיהיה כאן אחרי שיגמרו לבנות. תארו לעצמכם שאותם האנשים שיקנו את הבית ויערכו מסיבה, ירקו סווינג או רומבה או טחיסט על קברו של מת. חברה קבלנית אחרת לא היתה בתדאי משלימה עם מצב עיניים כזה. אנשים אינם אוהבים להשקיע את כספם בתיקרה של בית קברות. רסן לעומת זאת, לא רק שהשלימה, אלא הצליחה אפילו להפוך את העניין למסעצחון גדול: מימנה את ה הפירות, הזמינה עתונאים, הפיצה תצלומי קברים, ומתכוננת גם — במידה ומחלקת העתיקות הממשלתית לא תתנגד — להפוך כל מאוולאום רומאי לאחות קבר פרטית,

אות כאלה כבר מצאו בכל מיני מקומות. המענין הוא, שהקבר לא היה בודד. לכל אורך המדרון נמצאו קברים, פחות או יותר כמו הקבר הראשון, והיו רגליים חזקות לסברה, שכל הגבעה מלאה מהם, והמקום אינו אלא בית קברות גדול. הידוע בציבור בשם נקרופוליס, אשר שימש את העיר הקרובה באותם הימים, אפולוניה. במשך השבועיים שעברו מתחילת החפיר רות הספיקו לחשוף, לגלות ולצחצח כמה וכמה קברים, וביניהם אחד שאבן-גולל גדו לה וכבדה כאבן-ריחיים סגרה על פתחו. ערימות העפר ששפכו החופרים מסביב, הלכו וגדלו, ולידם התגוללו, באיסדר מדעי, שביריחרסים וקטעי עצמות שדיין לא הצ ליחו לברר אם אלה הן עצמותי האמיתיות של בריכוכבא. גם שני קטעי פטיס הראו

הבנייה הפרטית בארץ עומדת לפני צעד מהפכני גדול, שיהיו לו הדים לא רק בהר צילה אזור ג, אלא בכל העולם כולו: מד היום ואילך, שוב לא יהיה הבית החדש צמוד למשכנתא צמודת-דולר, אלא לבית קברות פרטי.

החברה הקבלנית הראשונה שהנהיגה את השיכלול החדש הנה היא חברה ציבורית, לא הסתדרותית, הנקראת רסן, שהצמידה מאוולאום חצוב באבן לכל יחידת מגו רים, בשיכון החדש שהיא בונה עכשו בגבעת הכורכר, הגובלת בחלקו הצפוני של כפר שמריהו. חלקת קבר זו, שיהיה בה מקום לשניים-שלושה ארונות מתים, נמסרה לכל משתכן, כמתנת חנים וכאות לרצון טוב מטעם החברה. הצרה היא, שאף על פי שהקבר הוא זול, השיכון בעצמו עולה ב יוקר (70'60 אסף לירות) ולא כל אחד, המתכוונן אי-פעם למות, יכול להרשות ל עצמו לוקסוס כזה.

כמו כל המצאה מהפכנית — כמו המצאת הגלגל, הדפוס, התיבה המזמרת ותשלום המשכורת 15' לחודש — כן גם המצאה זו לא היתה תוצאה של מחשבה עמוקה או מחקר שיטתי, אלא פרי המקרה העיזר. היה זה מנהל-העבודה שלמה דויטש שעלה לפני כמה שבועות על גבעת הכורכר הי גיל, לחפור את היסודות לחילה מפוארת בעלת שלושה חדרים, סלון גדול, הול מואר ונוחיות (לא משותפת), שתוכננה בידי זוג האדריכלים — יעקב ואורה יערי.

עשר בורות חפר דויטש בשקט, ולבו לא ניבא לו דבר. כאשר התחיל לחפור את הבור ה-11, התמוטטה פתאום האדמה, והבור נפל לתוך ברי. הפתעה של מנהל העבודה היתה גדולה, כמו הפתעה של עכבר שגילה חור בגבינה שחיצית. הוא מיהר להודיע על כך להנהלת החברה, היא מצידה, מיהרה להודיע על כך למחלקת העתיקות-הממשלתית.

גם במחלקת-העתיקות-הממשלתית היתה הפתעה גדולה, אם כי לא כל כך מוצדקת, כי עוד לפני שנתיים הודיע להם הממונה הארכיאולוגי של האזור, הדוקטור פריץ ברגר, על החורים האלה בגבעת הכורכר, צפונית לכפר-שמריהו, שאחדים מהם אפי

שר היה לראות גם בלי חפירת יסודות לחילה. מוצדקת או לא מוצדקת, אבל כל אחד במחלקת-העתיקות עשה את עצמו מופי תע. בינינו לבין עצמנו, היה בזה הגיון רב, כי אילו לא היו עושים עצמם מופתעים, היה משהו עוד שואל מדוע אישרו לחברת רסן בניית שיכון במקום שהוא מלא בורות ושברי חרס עתיקים.

לאחר שנפקחו העיניים שהיו עצומות במשך שנתיים, התחילה ריצה מבוהלת של מומחים, שהציצו לתוך הבור האפל. הי ממונה הארכיאולוגי האזורי הוועק ממקומו, ובמשרד התחילו לחפש תקציב. לא היו צריכים לחפש זמן רב, כי חברת רסן הסכימה מיד לממן את הוצאות הי חפירה. לא עבר זמן מרובה וליד יזמום מערב-הבטון נשמעו נקישות אתים, מכר